

Nieniejszym pragnę zgłosić moją kandydaturę w postępowaniu konkursowym na dyrektora Teatru Polskiego w Bydgoszczy.

Teatr Polski przy ulicy Mickiewicza ale również samo miasto Bydgoszcz nie są zwyczajnymi punktami na mojej mapie życia. Przybyłem do Miasta nad Brdą w 2006 roku w grudniu, trzy miesiące po ukończonych studiach w PWSFTviT w Łodzi i miesiąc po objęciu dyrekcji przez Pawła Łysaka. Bydgoszcz zawsze była dla mnie „ziemią obiecaną”. To tu debiutowałem w teatrze jako aktor w słynnym Tymonie Ateńczyku Macieja Prusa, rok później spełniłem kolejne marzenie o reżyserii – 6 grudnia 2007 na świat przyszła Pchła Szachrajka, która niedawno świętowała swe 300-ną edycję i jest grana już dziesiąty rok. Bydgoszcz to miasto mego artystycznego wzrostu i rozkwitu, wręcz ziemia dziewicza - płodna i żyzna. W 2008 roku rozpocząłem współpracę z Akademią Muzyczną, Operą Nova, obroniłem doktorat. Również w kontekście prywatnym Bydgoszcz powoliła mi zbudować rodzinę, mieć swój kąt na Ku Wiatrakom 9. Zaangażowałem się czynnie w prace, na zaproszenie dyrektora Łysaka, nad pozyskaniem tytułu Europejskiej Stolicy Kultury.

W 2011r. wyjechałem na studia reżyserskie do Paryża, zaś ostatnie trzy lata budowałem artystycznie Teatr Fredry w Gnieźnie, pełniąc funkcję zastępcy dyrektora. Zadanie to, początkowo trudne wykonałem z pokorą ucząc się zarządzania teatrem oraz stawiając sobie cele pozaartystyczne: również promocyjne i infrastrukturalne.

W wieku trzydziestu dwóch lat jestem dojrzałym artystą oraz menadżerem kultury, posiadam wiedzę, umiejętności oraz specjalistów gotowych pracować i uczynić Teatr Polski w Bydgoszczy istotną instytucją kultury dla mieszkańców miasta i regionu, a także przygotować ofertę repertuarową o wysokich walorach artystycznych.

**KONCEPCJA PROGRAMOWO – ORGANIZACYJNA
TEATRU POLSKIEGO W BYDGOSZCZY
IM. H. KONIECZKI**

OPRACOWANIE

dr.hab. Łukasz Gajdzis

WSTĘP

Teatr Polski przy ulicy Mickiewicza ale również samo miasto Bydgoszcz nie są zwyczajnymi punktami na mojej mapie życia. Przybyłem do Miasta nad Brdą w 2006 roku w grudniu, trzy miesiące po ukończonych studiach w PWSFTviT w Łodzi i miesiąc po objęciu dyrekcji przez Pawła Łysaka. Bydgoszcz zawsze była dla mnie „ziemią obiecaną”. To tu debiutowałem w teatrze jako aktor w słynnym Tymonie Ateńczyku Macieja Prusa, rok później spełniłem kolejne marzenie o reżyserii – 6 grudnia 2007 na świat przyszła Pchła Szachrajka, która niedawno świętowała swe 300-ną edycję i jest grana już dziesiąty rok. Bydgoszcz to miasto mego artystycznego wzrostu i rozkwitu, wręcz ziemia dziewicza- płodna i żyzna. W 2008 roku rozpocząłem współpracę z Akademią Muzyczną, Operą Nova, obroniłem doktorat. Również w kontekście prywatnym Bydgoszcz powoliła mi zbudować rodzinę, mieć swój kąt na Ku Wiatrakom 9. Zaangażowałem się czynnie w prace, na zaproszenie dyrektora Łysaka, nad pozyskaniem tytułu Europejskiej Stolicy Kultury.

W 2011r. wyjechałem na studia reżyserskie do Paryża, zaś ostatnie trzy lata budowałem artystycznie Teatr Fredry w Gnieźnie, pełniąc funkcję zastępcy dyrektora. Zadanie to, początkowo trudne wykonałem z pokorą ucząc się zarządzania teatrem oraz stawiając sobie cele pozaartystyczne: również promocyjne i infrastrukturalne.

W wieku trzydziestu dwóch lat jestem dojrzałym artystą oraz menadżerem kultury, posiadam wiedzę, umiejętności oraz specjalistów gotowych pracować i uczynić Teatr Polski w Bydgoszczy istotną instytucją kultury dla mieszkańców miasta i regionu, a także przygotować ofertę repertuarową o wysokich walorach artystycznych.

Obserwujemy zglobalizowany świat wchodzący w niebezpieczne narracje przypominające już te znane w XXw., które wierzyliśmy iż przeminęły na zawsze jednakże historia jak funkcja sinus powraca wywracając świat, granice blisko Polski, polaryzując się narodowo, burząc osiągnięcia demokracji już wcześniej zdobyte. Również w Polsce czasy są wyjątkowo trudne, wojna polsko – polska trwa w najlepsze ze stratą dla wszystkich.

Historia teatru w Bydgoszczy zapamięta ostatnie jedenaście lat jego działalności jako niewątpliwe lata świetności. W świadomości widzów pozostaną znakomite spektakle, projekty, wystawy, wybitne edycje Festiwalu Prapremier, debaty, wyjazdy. Praca i wysiłek ostatnich trzech dyrektorów, lecz najbardziej Pawła Łysaka wyniosły ten teatr z niebytu do

teatralnej pierwszej ligii. Nie sposób z nimi konkurować. Chylę czoła przed nimi. Przychodzi jednak czas by w tym jakże bliskim mi miejscu dokonać zmiany akcentów. Wykorzystać historyczną szansę europejskich środków spójności. Zaprosić innych widzów, których sukcesywnie od lat ubywa. Zadbać o miejsce.

Teatr Polski w 2017r. to dom sztuki pilnie wymagający remontu. Jako człowiek teatru nie wyobrażam sobie zamknięcia go na dwa lub trzy lata by przeprowadzić remont. Teatr musi grać. Rewitalizacja substancji nie może być również celem samym w sobie. Powinna być narzędziem do zmiany postrzegania Teatru w świadomości mieszkańców. Przedstawiam więc Komisji projekt nieromantyczny, bez wielkich haseł, wynikający z chłodnej analizy sytuacji, głęboko pozytywistyczny.

Konstruując niniejszą koncepcję odniosłem się do dwóch aktów normatywnych – Agendy 21 dla Kultury oraz osiągnięć Paktu dla Kultury podpisanego w Bydgoszczy 11grudnia 2011 roku. Konstruując mapę drogową za drogowskazy przyjąłem trzy filary Paktu – Rewitalizację, Uczestnictwo i Współpracę.

PO PIERWSZE SUBSTANCJA

Zakładam położenie istotnego akcentu na włączenie teatru do procesu rewitalizacyjnego miasta. Nie należy mylić rewitalizacji z przebudową jednakże może ona być jej elementem składowym. W teatrze Fredry w Gnieźnie napisałem wraz z moim zespołem projekt przebudowy frontonu oraz wnętrza foyer i sceny, który w następstwie został zakwalifikowany do Indykacyjnych Projektów Operacyjnych WRPO. Środki inwestycyjne znajdują się w gestii Urzędu Marszałkowskiego oraz Ministerstwa Kultury i tam zamierzam przedstawić projekt generalnego remontu. Jest on przygotowywany od wielu lat, trwają prace nad ostatecznym projektem.

Remont teatru, po **pozytywnym** uzyskaniu środków zamierzam realizować z Miastem Bydgoszcz, podzielić na 3 etapy : projektowo - przygotowawczy, realizacyjny i rozliczeniowy. Systematycznie rok 2018 jako etap prac przygotowawczych, projektowo – budżetowych, cały 2019 to okres budowy wyłączający Dużą scenę, foyer oraz biura i rok 2020 do sierpnia, czas rozliczania i przetargów wyposażenia. Tym samym teatr w 2018 rozpocznie poszukiwanie sali zastępczej zaś swoją artystyczną działalność na czas remontu ograniczy do produkcji mniejszych spektakli. Etapowość należy zastosować również w konstruowaniu harmonogramu prac. Teatr w 2008r. odebrał Małą scenę i zakładam, że tam podczas prac będzie grał większość spektakli. Istotna jest dla mnie świadomość widzów iż teatr w Budowie nie przestaje grać. Należy zaktywizować dział promocji do intensywnego komiunikowania faktu zmiany. Na dzień projektu przedstawiam Komisji kandydata na mojego zastępcę, w sytuacji wyboru mojej kandydatury — mgr ekonomii w Akademii Ekonomicznej w Poznaniu, zastępca głównego księgowego w Teatrze Fredry w Gnieźnie, która zrealizowała projekty inwestycyjne, jest specjalistą od zamówień publicznych, pozyskiwała środki ministerialne, a obecnie koordynuje prace budowlane. Jest to osoba, która doświadczyła pracy w środowisku teatralnym, jest odporna na stres, zaś merytorycznie jest przygotowana do współprowadzenia dużej inwestycji. Przyglądając się strukturze zatrudnienia przesunę niektórych pracowników z działu gospodarczego, którzy wraz z projektantami, kierownikiem nadzoru oraz biegłymi rewidentami utworzą pewnego rodzaju *think tank* koncepcyjno – realizacyjny by przebudowa kategoryzowana jako działanie trudne i problematyczne została wykonana **zgodnie** z projektem i w terminie.

TEATR BYDGOSZCZY, THEATRE DE L'EUROPE

Jako człowiek teatru, a także w latach 2007 – 2011 jego aktor i reżyser z dumą i uznaniem myślę o osiągnięciach artystycznych ostatnich sezonów teatralnych. Tym samym zależy mi by ten odkryty już potencjał artystyczny w zespole pozostał. Myślę również o rozszerzeniu oferty repertuarowej, zmianie akcentów, a także realizatorów.

Wyobrażam sobie Teatr Polski jako miejsce, które charakteryzuje jego nazwa, tożsama z kierunkiem w którym się rozwija. Nazwa ta, w mojej opinii, zawiera bardzo wyrazisty i jednoznaczny semantycznie zbiór narracji, poglądów artystycznych i kategorii estetycznych. Polskie znaczy jakie? Bliskie mi jest polskie, które nosi cechy świeżości, młodości, eksperymentu, radości tworzenia i poznawania, ale także jest nowe wobec czegoś, co dawne, a zatem korzysta z przeszłości, z jej doświadczeń, odpowiada na nią. Przez ostatnich piętnaście lat Polska dokonała skoku cywilizacyjnego i światopoglądowego. Za najważniejszy cel teatru uważam, za Agendą 21, zwiększanie kreatywności i zdolności krytycznych wszystkich obywateli. Kategoria „Polski”, wydaje mi się jednak w jakiś sposób anachroniczna, gdyż należy widzieć ją bezsprzecznie w kontekście europejskim.

Jako twórca teatru zakładam odważne spojrzenie w przyszłość, w stronę Europy, przeglądanie się we współczesności bo sztuka teatru jest zawsze *hic et nunc*.

Konstruując program teatru, poprzez zestawienie dwóch żywiołów, które syntezują się w określeniach teatr dla bydgoszczan z teatrami europejskimi, otrzymujemy szansę stworzenia miejsca o profilu artystycznym, z którym widz się identyfikuje. Nowość idei, stylów gry, eksperymentów estetycznych, reinterpretacji dawnych i nowych tekstów pisanych dla teatru czy rezydencji artystycznych należy rozszerzyć o spektakle o bydgoszczanach i im dedykowanych. By zrealizować ten plan pragnę powrócić do realizacji repertuarowych wielkich inscenizatorów tj. Dejmek, Schiller, Wajda, tym samym budując Teatr Polski na wielkich tekstach literackich, dających szansę aktorom stwarzania ważnych ról zaś inscenizatorom-intelektualistom sposobność komentowania rzeczywistości politycznej, artystycznej i społecznej. Nie tracąc na wysokim poziomie artystycznym i intelektualnym Teatr Polski nie może zrażać swą elitarnością, przeciwnie – musi proponować wydarzenia

różnorodne, atrakcyjne dla jak najszerszej widowni, zapraszać szczególnie ludzi młodych, być wrażliwym na ich oryginalność, młodość, „nowość“ i bunt. Pragnę kontynuować w mniejszym stopniu istniejącą już ofertę pozaspektaklową proponowaną przez Teatr Polski, czerpać z wysokiej jakości. Teatr Polski widzę jako miejsce wielkich szans i możliwości, miejsce otwarte, w którym można zagrać koncert, zorganizować slam poetycki, uczestniczyć w rozmowie z autorem, a także rozwijać się podczas warsztatów kontekstowych do spektakli.

Od dziesięcioleci Bydgoszczy wieści się rychłą śmierć. Pomimo tego ona dumnie walczy o swoją istotę, a od kilku lat „ma wreszcie na siebie pomysł“ przyciągając młodych zdolnych, muzyków, filmowców, malarzy, kreatorów mody, nowy polski design, zaawansowane technologie, Camerimage, marine ... Bydgoszcz pięknieje, dając też schronienie hipsterom, dziwakom skupionych w Mózgu, dodających jej oryginalnego kolorytu. Jednocześnie Bydgoszcz, którą znam od lat – to wciąż wspólnota ludzi jedynych w swoim rodzaju – tygiel w którym spotykają się również ludzie wychowani w biedzie, biedą podszyci, a życzliwych sobie jak nigdzie indziej. Nie ma lepszego miejsca dla teatru otwartego, zapraszającego, integrującego różne tożsamości, postawy i światopoglądy.

WSPÓŁPRACA

Wielkim zadaniem, które stawiam przez sobą i Teatrem Polskim w Bydgoszczy jest budowanie partnerstw, nawiązywanie licznych współprac i więzi w mieście i w kraju, obecność na festiwalach teatralnych, a także otwieranie się na działania interdyscyplinarne na pograniczu sztuk. By móc te i inne zadania realizować działalność artystyczna musi być wspomagana rozsądną polityką fiskalną a także oparta na dobrych praktykach z właściwym wykorzystaniem kadr. Nową jakość teatru będę budował korzystając z wiedzy zdobytej podczas studiów i konferencji artystycznych w Łodzi, Krakowie, Paryżu i Nowym Jorku w połączeniu ze studiami dla menadżerów kultury na Uniwersytecie Warszawskim oraz z doświadczenia w zarządzaniu Teatrem im. A. Fredry w Gnieźnie w latach 2013–2016 samorządowej instytucji kultury UMWW. Teatr Polski nie będzie dla mnie polem eksperymentów w zarządzaniu, wykorzystam tu wiedzę i doświadczenie, które zdobyłem w Polsce i zagranicą. Moja pięcioletnia współpraca z Teatrem Polskim sprawia również iż jestem w Bydgoszczy twórcą rozpoznawalnym dla różnych środowisk – akademickich Akademii Muzycznej i WSG, NGO - sów, Opery Nova, Miejskiego Centrum Kultury, TVP, prasy i innych. Istotnym wydaje mi się nawiązanie współpracy z Festiwałem Camerimage. To wydarzenie o zasięgu międzynarodowym daje szansę współpracy z artystami kina, a także twórcami PWSFTviT.

FUNDAMENTY TEATRU ARTYSTYCZNEGO

W kontekście tego co zostało przedstawione we wstępie chciałbym dokonać szczegółowego omówienia struktury realizacji repertuarowych, które Teatr Polski przedstawi początkowo na swych dwóch scenach. Chciałbym, by Teatr Polski korzystał z dobrych praktyk i tradycji osiągnięć poprzednich dyrektorów i dalej budował swój poziom oraz wierną widownię. Za cel podstawowy biorę sobie orientację jakościową. O wartości spektakli powinny świadczyć istotne komentarze teatrologów i krytyków sztuki, a także zaproszenia i prezentacje na festiwalach i przeglądach. Nowoczesne podręczniki zarządzania kulturą wyróżniają kategorię – zarządzania projektami stawiając je w opozycji do linearnego zarządzania instytucją.

Wszystko jest projektem, a każdy projekt to marka. Markami są miejsca (Amsterdam), instytucje (Narodowe Centrum Kultury, Narodowy Instytut Audiowizualny, Centrum Nauki Kopernik), tytuły (National Geographic), artyści (Ignacy Paderewski), wydarzenia (Zielony Jazdów)¹. Ten sposób myślenia jest mi bliski i doskonale systematyzuje pracę w teatrze będącym miejscem twórczym, ale także instytucją. Jako projekt należy traktować każde działanie, każdą premierę, jej cykliczność, wzmożenie intensywności wszystkich działań w tygodniu premierowym oraz powrót do zadań codziennego dnia po jej zakończeniu. Tylko takie działanie pozwala uniknąć rutyny pracy i daje szansę rozwoju.

Dokonałam opisu funkcjonowania teatru kategoryzując premiery w kontekście widza do którego jest kierowana oraz ogółu Teatru. W efekcie da to ofertę polifoniczną, mówiącą w różnych językach, obudowaną wydarzeniami kontekstowymi oraz edukacją. Teatr stanie się miejscem przyciągającym ekspertów z różnych środowisk, zapraszając do szerokiej humanistycznej wymiany intelektualnej i estetycznej a także miejscem interesującym i wartościowym dla różniących się między sobą widzów.

TEATR POLSKI O POLSCE

Ostatnie lata w teatrze Polskim pracowali najważniejsi artyści polskiego teatru – laureaci Paszportów Polityki i innych prestiżowych nagród. Teatr Polski dumnie pozostaje bastionem wolności słowa, podejmuje tematy globalne i społeczne, wyrósł zaś z idei współczesnego,

¹ <http://nck.pl/blog-kultura-sie-liczy/316935-wszystko-jest-projektem-relacja-z-warsztatow-zarzadzania-projektami-kulturalnymi-w-ramach-klubu-kultura-biznes-media/>

politycznego teatru głośno komentującego rzeczywistość. Dziś powinien robić to nie popadając w polityczną propagandę lecz używać tekstów literatury, przede wszystkim polskiej. Powrót do ważnych tekstów polskich dramatopisarzy uważam za istotny w kontekście misji teatru publicznego. Moje doświadczenia w Operze Paryskiej, gdzie Nicolas Joel – dyrektor kierował się zasadą, by nie stosować klucza narodowego, skłaniają mnie do twórczej pracy z inscenizatorami nie tylko polskimi takimi jak: Justyna Łagowska, Grażyna Kania, Rafał Urbacki, Waldemar Zawodzinski, Adam Nalepa, Małorzata Bogajewska, Anna Augustynowicz, Artur Tyszkiewicz, Jacek Mikołajczyk, Justyna Sobczyk, Anna Karasińska, Michał Kmiecik, Agata Biziuk, Małorzata Warsicka, ale również europejskimi – Daniel Mesguisch, Joseph Hendel, Wajdi Mouawad, Robert Bouvier, Ivam Cabral i Roberto Garcia Vazquez a nawet może Oliver Py. W bibliotece paryskiego Conservatoire, w którym studiowałem, zbiór tekstów polskich jest niezwykle ubogi. Te dzieła nie są obecne na europejskich scenach. Zadaniem Projektu o Polsce będzie konfrontacja wielkiej literatury z autorytetami współczesnej inscenizacji pogłębionej o polityczny dyskurs. Pierwszą premierą zaplanowaną w tym nurcie na sezon 2016/17 będzie kompilacja tekstów ks. Kitowicza, Rzewuskiego i Szczęsnego Potockiego. Zamierzam aplikować w programie Ministerstwa Kultury – 100 lat niepodległości, który będzie funkcjonował przez trzy lata. Chciałbym użyć tych środków do poszukiwań, badań literackich nad tekstami nieznanymi, zagubionymi, nieodkrytymi, a także postarać się o ich sceniczną realizację. Znakomicie wpisuje się to w towarzyszący Bydgoszczy nurt Prapremier.

REZYDENCJE ARTYSTYCZNE

Zgodnie z pierwszym filarem „Strategii Zintegrowanego Rozwoju Miast do 2021 roku” czyli *otwartości na świat wykorzystującej potencjał infrastruktury związanej z centralnym położeniem metropolii bydgoskiej na mapie Europy*, jako jeden z głównych elementów programu proponuję organizację projektu Rezydencji Artystycznych. Kultura z istoty rzeczy złożona jest z bogatej tkanki międzynarodowych sieci, struktur, porozumień, relacji i praktyk. Teatr powinien być miejscem, w którym dochodzi do dialogu transkulturowego bez ograniczeń etnicznych i geograficznych. Dlatego planuję otworzyć Teatr Polski na program

Rezydencji Artystycznych i zapraszać artystów spoza Europy, by stawał się on twórczym laboratorium sztuki. Wymiana doświadczeń, myśli, idei i umiejętności pozwala na rozwój, którego efektem jest zwiększanie kreatywności i wrażliwości zarówno u twórców jak i widzów Teatru. Ta formuła, z powodzeniem funkcjonująca w kulturze wielu krajów świata, nie tylko w dziedzinie teatru, ale również szeroko pojętych sztuk wizualnych, muzyki, tańca itp., jest inicjatywą po raz pierwszy z powodzeniem na gruncie polskiej sceny repertuarowej realizowaną od 2013 roku przeze mnie w Teatrze im. A. Fredry w Gnieźnie. W aspekcie finansowym nie jest to kosztowne przedsięwzięcie. W Teatrze Polskim otworzymy się na zróżnicowaną ekspresję sceniczną, odmienną wrażliwość, poszukiwania twórcze, na młodych, debiutujących artystów z krajów spoza Europy.

Chcę, aby Teatr Polski, stając się swoistym laboratorium sztuki, miejscem transkulturowego dialogu bez ograniczeń etnicznych i geograficznych, wyraźnie zaistniał nie tylko w perspektywie ogólnopolskiej, ale również międzynarodowej. Aby młodzi, wschodzący twórcy mogli właśnie w Bydgoszczy znaleźć swoją szansę opowiedzenia o tym, co ich interesuje w teatrze, co ich interesuje w życiu, a wymiana doświadczeń, myśli, idei i umiejętności pozwoliła na rozwój, którego efektem będzie zwiększanie kreatywności i wrażliwości zarówno twórców, jak i widzów Teatru. Program Rezydencji Artystycznych włączy do działania również lokalne organizacje i instytucje artystyczne oraz edukacyjne, stwarzając warunki dla kreatywnej wymiany poglądów, doświadczeń i dzielenia się umiejętnościami. Platformą twórczych działań będą zarówno wykłady, seminaria, warsztaty, spektakle, jak i mniej formalne spotkania z lokalnymi przedstawicielami świata kultury i sztuki, umożliwiające rezydentom nabycie bezpośrednich doświadczeń kulturowych.

Doświadczenie zrealizowanych przez mnie trzech rezydencji artystycznych w Teatrze im. A. Fredry w Gnieźnie z twórcami pochodzącymi z Ukrainy, Brazylii i USA, a także możliwość poznania perspektywy twórców – poprzez prezentację spektaklu w São Paulo w ramach polskiego roku kulturalnego Brazylii 2016 i planowanej prezentacji spektaklu w Nowym Jorku – dają gwarancję wysokiego poziomu artystycznego spektakli, a także międzynarodowy zasięg prestiżowej promocji Miasta. Pierwszą rezydencją w sezonie 2017/18 będzie współpraca z belgijską reżyserką Laurą Calemans, która zrealizuje tragikomedie „Jihad”, o początkach powstawania państwa ISIS.

TEATR EUROPY

Wydarzenia ostatnich miesięcy rozpalają polską scenę polityczną oraz opinię publiczną. W mojej opinii ekstrema po żadnej stronie nie są wskazane. Silne demokracje, gdzie występują dwie opozycyjne partie, bazują na szeroko rozumianym centrum, gdyż generalne potrzeby wszystkich obywateli możemy zdefiniować podobnie i zamknąć w ojczyznę lub wspólnotę ojczyzn – Europę. Idea zapoczątkowana w 1958 roku, by spotkać się przy europejskim stole dla zachowania POKOJU, jest mi niezwykle bliska. Początek mojego dorosłego życia to lata spędzone w Irlandii, Wielkiej Brytanii, Francji, Belgii, Holandii i Niemiec. Wielu moich przyjaciół-artystów pochodzi bądź z wyboru żyje w państwach Unii Europejskiej. Pomimo jej wielkich administracyjno-finansowych problemów nie da się dziś cofnąć szeregu wolności i ideałów, które czyni 500 milionów ludzi Europejczykami. Tym samym, pragnę by idea ta towarzyszyła Teatrowi Polskiemu, dając mu nową dodatkową nazwę Teatru Europy. Zamierzam jedną premierę w sezonie przygotowywać w oparciu o nowe, wspaniałe teksty europejskie. To teksty uniwersalne, które są równie istotne dla Greków i Łotyszy, dla Polaków i Niemców... Ideałem podobnego myślenia jest Theatre de l'Odeon w Paryżu pod dyrekcją wielkich reżyserów – Oliviera Py i niedawno zmarłego Luca Bondy. Pierwszą premierą tego cyklu byłby dyptyk „Cet enfant et Cendrillion” Joela Pommerat w moim tłumaczeniu i reżyserii.

TEATR BYDGOSZCZY - UCZESTNICTWO

Teatr Polski jest teatrem miasta i dla miasta grającym. Zapoczątkowana i usystematyzowana przez Pawła Łysaka próba tworzenia spektakli o Bydgoszczy, jej historii, tradycji, ludzi z nią związanych powinna być kontynuowana i rozwijana. Daje ona szansę na teatralne podróże w czasie, utrwala tożsamość Miasta i nawiązuje z nim dialog. Jestem przekonany, że to, jaka Bydgoszcz jest dziś, wynika z tego, jaka była w przeszłości, a jej przyszłość wyrasta z tego, jaka jest dziś. Bydgoszczanie chętnie przyjdą obejrzeć przedstawienie o ciekawym zjawisku kulturalnym, społecznym czy interesującym artyście, żyjącym dawniej w mieście nad Brdą. Formuła tego projektu pozostaje bardzo otwarta, zakłada udział ważnych polskich dramatopisarzy tj. Artur Pałyga lub Małgorzata Sikorska-Miszczuk, z którymi współpracowałem w Gnieźnie. Na sezon artystyczny 2016/17 zaplanowałem premierę o Bydgoszczy jazzowej w reżyserii Łukasza Czuja pod kierownictwem Macina Partyki.

CO KOMU W DUSZY GRA/

CO KTO W SWOICH WIDZIAŁ SNACH

Ostatni aspekt działalności artystycznej teatru chciałbym poświęcić na działania pozostające w dialogu z: zespołem, widzami, studentami i organizacjami pozarządowymi. W każdym z nich drzemie potencjalna energia twórcza, często bardzo profesjonalna. Tym samym ważne jest, by Teatr Polski mógł stać się teatrem obywatelskim, czującym na każdego widza. Planuję otwarcie teatru na nowe tłumaczenia, debiuty dramatopisarskie i reżyserskie, a finalnie bezpłatne czytania nowych dramatów z aktorami Teatru. Poza artystycznym profilem omówionym wcześniej zamierzam stworzyć „bezpieczniki” teatru popularnego.

Istnieje koncepcja teatrologiczna iż dialogowanie z widownią i wyposażanie jej w nowe kompetencje estetyczne można odbywać się dwojako. Słynny dyrektorski tandem Krystyna Skuszanka i Jerzy Krasowski w nowo powstałym Teatrze Ludowym w Nowej Hucie od początku proponowali widowni robotniczej teatr artystyczny i obywatelski. Zamiast rozrywkowego teatru dla mas proponowali klasyczny repertuar światowy i polski mówiący o moralnych aspektach władzy i polityki, a także o sprawach narodowych. Pod względem formalnym zabiegali o teatr nowoczesnej inscenizacji, operujący plastycznym skrótem, symbolem, umownością przeciwstawionym psychologizmowi i realistycznej dosłowności i wszystko to Teatr Polski pragnie robić.

Z drugiej strony nie można zapomnieć o tradycji dionizyjskiej w historii teatru, że jednak część widzów poszukuje doznań zabawowo – relaksujących. Jedna lub dwie premiery sezonu powinny być więc propozycjami lżejszymi intelektualnie, sprawiającymi iż widzowie będący tu pierwszy raz polubią to miejsce i zapamiętają wyjście do teatru jako wartościowe i przyjemne. Pierwszą premierą w tej dziedzinie chciałbym by byli *Nietykalni* na podstawie filmu o tym samym tytule Erica Toledano i Oliviera Nakache, który stał się wielkim hitem w Europie i Polsce. Jeżeli uda się uzyskać prawa do tytułu, oraz czarnoskórego aktora reżyserię spektaklu powierzę francuskiemu twórcy Jean Claude Berutti.

DZIAŁANIA OKOŁOPREMIEROWE

Teatr Polski stanie się miejscem inicjującym spotkania, zabierającym głos w istotnych sprawach. Planuję stworzyć sieć współpracy z instytucjami, organizacjami pozarządowymi, uczelniami, by rozmaite środowiska działały na rzecz projektów inicjowanych przez teatr. Takim działaniom przysłużą się projekty okołopremierowe. Motywem przewodnim pierwszego sezonu będzie DOM. Czym jest dom? Budynek? Ludźmi? Przedmiotami? Wspomnieniem? Jak go kształtujemy? Jakie domowe historie są dla nas ważne? W pamięci mając klasyczny już serial Jana Łomnickiego, ale także najnowszy film wytwórni Dream Works teatralnym językiem zbadamy podejście do tematu mieszkańców Bydgoszczy i przedstawimy swoje perspektywy. Przyjrzymy się temu tematowi w wielorakich aspektach. W wymiarze artystycznym pojawi się jako Dom – tradycja, pamięć o przeszłości, rozmowa z historią tego teatru. Dyptyk o współczesnych relacjach rodzinnych w spektaklach „Cet enfant” i „Kopciuszek” Joela Pommerata będzie punktem wyjścia do rozmowy o DOMU RODZINNYM. Warsztaty dla rodzin w scenografiach spektakli poprowadzą twórcy razem z pedagogiem.

AKCJA– DOM. Wspólnie z mieszkańcami zbudujemy miejsce oddające idee domu, w której performatywne działania przedstawiają grupy działające w teatrze: Nowi w Polskim i grupy impro. Teatralnymi metodami wydobędziemy od mieszkańców Bydgoszczy lokalne opowieści i wspomnienia, które zostaną przetransponowane w historie sceniczne. Odbędą się też tam koncerty, akcje artystyczne, panele dyskusyjne i warsztaty. W trakcie sezonu planujemy współpracę z Domami Dziecka i Domami Seniora. W ten sposób teatr będzie zapraszał różne środowiska do dyskusji na wybrane tematy – istotne w danej chwili życia społecznego i artystycznego.

KOPRODUKCJE

Są niezwykle cennym doświadczeniem dla każdego teatru, gdyż pozwalają na wymianę myśli, metod pracy pomiędzy twórcami, dają szansę na dialog pomiędzy różnymi kulturami i sposobami rozumienia świata. Zamierzam zrealizować dwie koprodukcje – każdego roku jedną : z Theatre AMSTAMGRAM w Genewie. To jeden z najbardziej ambitnych teatrów dla dzieci realizujący przedstawienia pokazywane na najważniejszych teatralnych festiwalach. Do napisania tekstu zaproszę dyrektora Fabrice Melquiot. Drugą koprodukcją będzie współpraca

z teatrem GILGAMESH w Awinionie, którego liderem jest syryjski autor Fida Mohissen. Jest to forma pozwalająca na produkcję dużych przedsięwzięć, ułatwiająca obniżenie kosztów ponoszonych przez teatr a także pozyskanie środków zewnętrznych. Jest to okazja do połączenia potencjałów artystycznych, promocyjnych i finansowych.

Nie sposób bez odpowiednich uzgodnień i sprawdzenia możliwości organizacyjnych i technologicznych instytucji stworzyć spójnej, drobiazgowej strategii współpracy z poważnymi partnerami. Ponadto doświadczenie uczy mnie, że sprawnie działający teatr z odpowiednio wcześniej przedstawionym planem repertuarowym powinien być otwarty na zmieniającą się rzeczywistość. Dzięki temu udało mi się zrealizować projekt UKRA/INNA jako jeden z pierwszych teatrów w Polsce, zaraz po wydarzeniach na Majdanie. Dlatego też poniższe propozycje proszę traktować jako szkic, punkt wyjścia do przyszłych działań.

EDUKACJA, CZYLI TEATR OTWARTY

Celem rozwoju działań edukacyjnych jest zrobienie kolejnego kroku na drodze przygotowania widowni do odbioru sztuki współczesnej. Kultura i edukacja to dziedziny przenikające i uzupełniające się. Pragnę, aby sztuka współczesna przestała być postrzegana jako obszar hermetyczny, przeznaczony dla elit. Proponuję teatr otwarty, otwarty na spotkania, rozmowy, rozwój, doskonalenie umiejętności i poszerzanie wiedzy. Mając w pamięci dotychczasowe działania w obszarze edukacji Teatru Polskiego proponuję pogłębienie metod pracy oraz dotarcie do szerszego grona odbiorców. Moim celem jest zachęcenie widzów do aktywnej recepcji kultury.

Chciałbym również, aby Teatr Polski stał się miejscem kształcenia intelektualistów i praktyków działań teatralnych. Zakładam kontynuację wieloletniego programu „Dotknij Teatru” oraz interaktywnych i aktywizujących działań teatralnych. Na wielu zachodnioeuropejskich scenach edukacja teatralna zajmuje eksponowane miejsce i skupia wiernych odbiorców. Priorytetem będzie wymiana doświadczeń naszej kadry z pedagogami i

artystami z zagranicy (Danii, Niemiec, Francji) oraz tworzenie wspólnych, partnerskich projektów. Planuję również współpracę z najważniejszymi instytucjami kultury i nauki, organizacjami pozarządowymi w Polsce m. in. Stowarzyszeniem Pedagogów Teatru.

W oparciu o dotychczasowe doświadczenia planuję stworzyć wieloletnią strategię edukacji teatralnej we współpracy z organizacjami pozarządowymi w Polsce m. in. Stowarzyszeniem Pedagogów Teatru.

Zamierzam pozyskać dla teatru Polskiego – Agnieszkę Szymańską, pedagożkę i kuratorkę teatralną o ogólnopolskiej renomie, realizującą projekty edukacyjne w całym kraju, związaną w latach 2013- 15 z teatrem Baj w Warszawie a także współpracującą ze mną w Teatrze Fredry w Gnieźnie jako konsultant merytoryczny i specjalista ds. współprac międzynarodowych. Powierzę jej funkcję kierownika działu. Wyzwaniem będzie dotarcie do nowych grup odbiorców, którym chcę pokazać, że teatr jest współczesnym i skutecznym medium komunikacji. Wybrane działania edukacyjne będą prowadzone nie tylko po polsku ale również w języku angielskim.

Jedną z podstawowych metod pracy będzie pedagogika teatru, która skupia się na pobudzaniu kreatywności oraz krytycznego myślenia wśród widzów. Nie daje ona gotowych, sztywnych rozwiązań, ale stwarza warunki do wydobycia twórczego potencjału uczestników. Pedagog i uczestnik są partnerami.

Planuję rozszerzyć istniejące, dobre działania edukacyjne o następujące obszary:

- 1) **Broszury pedagogiczne do każdej premiery** inspirowane francuskimi *dossier pedagogique* ukażą kontekst spektaklu, inspiracje twórców i pomysły realizacyjne. Jest to kompendium wiedzy na temat twórców i sztuki. Broszury zawierać będą zestawy zadań i ćwiczeń tematycznie związane ze spektaklem, dając impuls do zabawy i refleksji nt. danego dzieła teatralnego oraz oswajały współczesny język teatru. Będą one bezpłatnie dostępne do pobrania na stronie internetowej teatru.

- 2) **Warsztaty i działania praktyczne jako podstawowe metody pracy z widzem** pozwolą widzom na bezpośrednie obcowanie z teatrem. Poprzez doświadczenie trzech rodzajów warsztatów: integracyjnego, teatrologicznego i tematycznego spotkania każdy odbiorca może dzielić się swoimi emocjami, przeżyciem i doświadczeniem spektaklu.

Warsztaty z twórcami spektaklu, w scenografii i przestrzeniach teatralnych pozwolą na udział widza w obszarze tworzenia i interpretacji poszczególnych dzieł.

3) Rozwój partnerstw ze szkołami i uczelniami wyższymi będzie przejawiał się przede wszystkim w warsztatach metodycznych dających wiedzę oraz inspiracje pedagogom, którzy szukają nowych form i pomysłów na wzbogacenie swoich programów nauczania i pracy w grupach. Zakładam kaskadowy proces przekazywania narzędzi do tworzenia nowatorskich procesów edukacyjnych. Teatr będzie włączał się w inicjatywy innych instytucji pozwalających na podnoszenie kompetencji nauczycieli i studentów kierunków humanistycznych.

4) Nowi w Polskim to projekt sceny, na której młodzież pod okiem profesjonalistów będzie przygotowywała własne spektakle inspirowane tematyką lub estetyką przygotowywanych premier. Planuję, by było to pole eksperymentów, odkrywania przez młodych ludzi własnego widzenia świata, kształtowania poglądów oraz estetyki – twórczy poligon służący wytwarzaniu własnych treści, stylów i konwencji. Grupa będzie prowadzona przez wykwalifikowanych pedagogów i artystów pochodzących z całego świata. W nawiązaniu do idei multikulturowych, praktycznych spotkań w formie Rezydencji Artystycznych pozwoli na poszerzenie horyzontów oraz tworzenie otwartej i aktywnej młodej sceny. Wspólna aktywność twórcza stworzy przestrzeń, w której młodzież będzie uczyć się podstawowych kompetencji niezbędnych w komunikacji społecznej, wyrażania emocji, budowaniu relacji i funkcjonowania w grupie.

5) Rodzinne improwizacje. Teatr Improwizowany zaczyna mieć w Bydgoszczy swoją historię. Planuję, aby odbiorcy w każdym wieku mogli zdobywać narzędzia do budowania spontanicznych wypowiedzi scenicznych, spektakli bez scenariusza opartych na sugestiach publiczności. Ten rodzaj sztuki, popularny współcześnie na całym świecie, przejawia się w Teatrze Polskim w występach grup improwizacyjnych, warsztatach, dżemach improwizacji itp. Rodzinne warsztaty improwizacyjne to szansa na wzajemne poznanie się, spojrzenie na swoich bliskich z innej perspektywy, możliwość nabycia nowych kompetencji, wiedzy oraz zetknięcie z międzypokoleniową transmisją wartości.

6) Mobilność wyobraźni to międzysektorowy projekt, inspirowany przewodnikiem Dragana Klaića po współpracach międzynarodowych, którego punktem wyjścia będą ważne zagadnienia polityczno-społeczne adresowane do młodzieży z różnych stron świata. Wymiana kulturalna jest doskonałą szansą, by docenić punkty styeczne oraz

zauważyć różnice – zrozumieć motywacje zachowań i wymiar ludzki, który leży u ich podstaw. W zetknięciu z innymi kulturami ta sama narracja będzie napotykać inny odbiór. Będzie to początek do wspólnych interdyscyplinarnych działań scenicznych. Język teatru umożliwi pokazanie różnych perspektyw i wartości. Projekt adresowany będzie do licealistów i studentów. Powstanie we współpracy z ośrodkami naukowymi uczestniczącymi w programie Unii Europejskiej „Erasmus” oraz innymi instytucjami goszczącymi w Bydgoszczy młodzież z całego świata.

PROMOCJA

Działania promocyjne będą silnie związane z aktualnym programem Teatru Polskiego. Planuję zbudować wyrazistą komunikację, która będzie wynikała z poszczególnych działań merytorycznych. Program adresowany do różnych grup widzów przygotowany przez wybitnych artystów jest już gwarantem zainteresowania publiczności. Multikulturowy, otwarty i prężnie działający teatr będzie również wizytówką międzynarodową Miasta Bydgoszcz.

Teatr Polski w Bydgoszczy będzie używał najnowocześniejszych kanałów komunikacyjnych, trafiających do poszczególnych grup widzów a także do potencjalnych widzów. Odpowiednio zaplanowana promocja wynikająca ze specyfiki teatru oparta będzie na akcjach ambientowych i performatywnych. Spójna komunikacja wizualna: projekty graficzne, plakaty, programy, broszury i publikacje pozwolą zapoznać się z planami i wizją instytucji. Druki będą przygotowywane zawsze dwujęzycznie, w języku polskim i angielskim. Każdą premierę będzie poprzedzała konferencja prasowa z bogatymi materiałami na temat spektaklu, twórców i kontekstów merytorycznych. Stali miejscy oraz ogólnopolscy patroni medialni (planowana szeroka współpraca ze stacjami radiowymi, telewizyjnymi i prasą zarówno codzienną jak i branżową) ukazań Teatr Polski jako miejsce publicznych dyskusji na ważne społeczne, polityczne i artystyczne tematy dla miasta i kraju. Wielkim zadaniem, które stawiam przed promocją jest to, by Teatr wyszedł z niszy i docierał ciągle do nowych odbiorców, by nie tracąc na wartości artystycznej stał się otwarty, bliższy ludziom. Teatr Polski ma być miejscem spotkania, rozmowy, wymiany doświadczeń, a promocja ma wspierać tę ideę.

Jednym z filarów promocyjnych będzie wykorzystanie nowych technologii, co pozwoli w sprofilowany i stosunkowo tani sposób trafić bezpośrednio do widzów. Modernizacji ulegnie strategia zarządzania mediami społecznościowymi. Intensywnie działający kanał Youtube zmieni się dzięki współpracy ze studentami wydziału operatorskiego i reżyserskiego PWSFTviT w Łodzi. Wprowadzimy możliwość subskrypcji repertuaru teatru na ipada lub iphona – to metoda z powodzeniem realizowana nie tylko w warszawskich, ale i światowych teatrach, a w Bydgoszczy nieobecna. Planuję przebudowę strony internetowej według zasady „the three click rule”, która zakłada, że użytkownik witryny powinien dotrzeć do każdej informacji wykonując nie więcej niż trzy kliknięcia myszką. Wdrożę również nieobecne dotąd w komunikacji Teatru standardy WCAG 2.0, sprawiające, że strona internetowa będzie przystosowana i dostępna dla osób niepełnosprawnych. Aby w pełni realizować międzynarodowe działania serwis zostanie rozbudowany o angielską wersję językową.

Kluczowy w moim rozumieniu jest również marketingowy aspekt promocji teatru. Bliskie jest mi myślenie o marketingu definiowane przez Sidney'a J. Levy'ego², jako procesu zapewniania odbiorcom materiałów, które oni jako artyści swoich własnych stylów życia mogą pobierać i dobierać w taki sposób, by ułożyły się w kompozycję dla nich najbardziej odpowiednią. Marketing będzie prowadzony w trzech trybach: indywidualnym, korporacyjnym (przedsiębiorczym) i instytucjonalno-grupowym oparty na metodzie ilościowej i jakościowej rozwoju widowni: *audience development*. Do działań promocyjno-marketingowych będę poszukiwał partnerów merytorycznych i finansowych. Charakterystyczny program oparty na kwartecie wielkiej literatury, Rezydencji Artystycznych, łódzkich historii i współczesnych europejskich dramatów przyniesie zainteresowanie publiczności, a także może zaowocować satysfakcjonującymi współpracami sponsorskimi.

Tworzenie środowiska opiniotwórczego

Teatr Polski będzie budował współpracę długofalowe z instytucjami i organizacjami **miejskimi**, ogólnopolskimi i międzynarodowymi. Pragnę wypracować model interdyscyplinarnych działań tworząc silne środowisko opiniotwórcze. Za cel stawiam sobie budowanie teatru jako miejsca kulturotwórczego, które w spójny sposób połączy pracę teatralną, popularyzatorską, ale przede wszystkim wesprze promocję instytucji.

---

² Sidney J. Levy, *Symbolism and Lifestyle*, American Marketing Association Annual Conference, Chicago 1963.

Poprzez działania programowe zostanie wypromowana marka Teatru w skali **miejskiej**, ogólnopolskiej i międzynarodowej. I tak:

- **promocja w mieście** działać będzie m.in. poprzez goszczenie imprez innych instytucji bydgoskich (m.in. kontynuacja wieloletniej współpracy z PWSFTviT w Łodzi i Akademii Muzycznej w Bydgoszczy, staże artystyczne dla studentów szkół artystycznych, powrót do organizacji festiwalu ruchu, teatru tańca). Teatr, jako miejska instytucja, powinien wspierać wartościowe inicjatywy organizacji pozarządowych i środowisk twórczych. Powyższe działania kształtują wizerunek teatru jako inicjatora i stymulatora ważnych zdarzeń społeczno-kulturalnych. Przy niskich nakładach finansowych na kulturę to właśnie Teatr może stanowić rodzaj inkubatora dla młodych zdolnych twórców.
- **promocja ogólnopolska** polegać będzie m.in. na współpracy z instytucjami artystycznymi, edukacyjnymi i organizacjami pozarządowymi. Gościnne pokazy i udział w festiwalach oraz inne inicjatywy między miastowe pozwalają na wymianę doświadczeń, wypracowywanie nowych praktyk działań, są przyczyną rozwoju zespołu teatru. Zakładam również współpracę z ośrodkami naukowymi, w których powstają specjalistyczne badania lub raporty z modeli działań instytucji artystycznych lub interdyscyplinarne projekty międzysektorowe.
- **promocja międzynarodowa** polegać będzie m.in. na koprodukcjach z udziałem zagranicznych partnerów, Rezydencjach Artystycznych, udziałach w prestiżowych przedsięwzięciach takich jak festiwale i gościnne pokazy zagraniczne. Dołożę starań, by Teatr Polski dołączył do międzynarodowych sieci organizacji teatralnych m.in. EEPAP (East European Performing Arts Platform) i NETA (New European Theatre Action). Zależy mi na budowaniu długotrwałych zagranicznych relacji kulturalnych.

KONCEPCJA ORGANIZACYJNO-FINANSOWA

Koncepcję organizacyjną przygotowałem w oparciu o wstępne sprawozdanie Teatru za rok 2016 oraz pełne 2015r. Precyzyjną koncepcję z obszaru organizacyjno-finansowego przedstawię po zapoznaniu się ze pełnymi sprawozdaniami finansowymi Teatru Polskiego. Powszechnie dostępne informacje pozwalają mi jedynie na dokonanie wstępnej oceny stanu bieżącego.

Syntetyzując moje rozważania o programie – zadania przed teatrem są TRZY:

1. Wykorzystanie w najbliższym czasie środków inwestycyjnych w obowiązującej perspektywie 2014 – 2020 funduszy europejskich.
2. Utrzymanie wysokiego poziomu Teatru Polskiego poprzez realizację projektów ważnych artystycznie, utrzymujących jego krytyczny rys, angażując twórców uznanych, nie bojąc się jednocześnie artystycznych eksperymentów.
3. Zmiana akcentu i poszerzenie oferty repertuarowej o spektakle muzyczne, obyczajowe, tragikomedie przy zachowaniu ich wysokiego poziomu artystycznego. Moim celem jest zwiększenie liczby widzów spektakli do czasów dyrekcji Pawła Łysaka (trzydzieści pięć tysięcy). Kluczem do sukcesu Teatru jest wyrazisty program przekładalny na konkretne projekty, zadania i cele jasne dla wszystkich pracowników. Nie zakładam agresywnej polityki personalnej, większość pracowników poszczególnych działów znam, znam ich kompetencje i jestem pewny iż będą umieli pracować w odmiennej organizacji i kulturze pracy. Wspólne ustalenia, możliwość propozycji programowych, analiza dotychczasowych działań oraz stałe spotkania wraz z kierownikami działów pozwolą na precyzyjną i przynoszącą szerokie oddziaływanie pracę. Przyjmę orientację sprzedażową, położę większy nacisk na frekwencję, lecz również na wpływy do kasy teatru. Obecnie frekwencja na spektaklach jest najniższa od lat, rekompensowana jest udziałem uczestników w darmowych wydarzeniach okołoteatralnych. Trudno mi w tym momencie opiniować dlaczego medialne sukcesy spektakli nie przekładają się na wpływy z biletów oraz frekwencję. Zamierzam więc poddać ocenie istniejący repertuar, powrócić do dawnych tytułów, zapewnić aktorom higienę pracy przez „niegranie do pustych rzędów”. Związane jest to iż teatr będzie wymagał środków inwestycyjnych poniżej progu przetargowego tzw. „z ręki”, których nie posiada na organizację grania w siedzibach zastępczych oraz adaptację tych sal.

Struktura i ilość zatrudnionych osób zostanie precyzyjnie przeanalizowana, w celu określenia najbardziej optymalnego poziomu w odniesieniu do planowanych działań. Uważam, że na etapie składanego programu zbyt wczesnym i pochopnym działaniem byłoby dawanie deklaracji dotyczących ilości zatrudnionych pracowników. Taką analizę mogę przeprowadzić mając dane uzyskane w Teatrze oraz zatwierdzony program merytoryczny. Duże pytania rodzą niestety zmniejszone dotację na program Mała Kultura, którego operatorem jest Teatr Polski. Liczę również iż teatr otrzyma pozytywną odpowiedź ws. nieudzielenia środków na

Festiwal Prapremier. Dużym problemem dla nowego dyrektora będzie zapisana w bilansie strata na rok 2017. Liczę iż uda się ją ograniczyć stawiając na większe przychody.

Doświadczenia zdobyte przeze mnie w Teatrze im. A. Fredry pokazują jednak, iż warto przeprowadzić kompensację etatów podczas zmiany regulaminu i struktury zatrudnienia teatru. Będę współpracował z radcą prawnym – panią mecenas Ewą Koziol.

Teatr ze swojej działalności statutowej wydaje w 2016r. około miliona złotych na honoraria. Zakładam iż orientacja finansowa teatru sprawi iż zostanie ograniczone w dużym stopniu wydawanie środków na działania darmowe, debaty i spotkania, które poza jednoznacznym walorem merytorycznym i kulturotwórczym są w bilansie kosztem. Zachowam rozsądek w polityce fiskalnej, zapraszając twórców bardzo dobrych ale niekoniecznie najdroższych.

Eksperti i ekonomiści zadają dziś często pytania o zasadność utrzymywania wielkich zespołów, a także o przenoszenie akcentu na Bezosobowy Fundusz Płac – zatrudnianie firm. Teatr Polski angażuje obecnie dwudziestu pięciu pracowników działu artystycznego. Wraz z reżyserami dokonam oceny ich profesjonalizmu. Tendencją w teatrach europejskich jest dziś tworzenie działów kuratorsko-dramaturgicznych. Podążając za tym dobrym wzorem chciałbym stworzyć zaplecze intelektualne teatru, zapraszając do współpracy znanych specjalistów różnych dziedzin m.in.: prof. Małgorzatę Leyko, Ewę Hevelke, Grzegorza Reszke, Magdę Szpak czy pracującą już w Teatrze Martę Keil.

Ważnym obszarem mojego zainteresowania jest baza technologiczna Teatru Polskiego. Wraz z rozwojem technologii ważnym zadaniem jest pozyskiwanie źródeł finansowania w celu dokonywania inwestycji stwarzających warunki do realizacji skomplikowanych technologicznie realizacji.

Poddam analizie wydatki w poszczególnych obszarach działalności teatru w tym kosztów produkcji spektakli i ich eksploatacji, Uważam iż, możliwe jest kształtowanie repertuaru, w którym spektakle dochodowe, pomagają zdobywać środki na dofinansowanie spektakli obarczonych ryzykiem artystycznym jak i finansowym, a które zachowują wysoki poziom artystyczny.

Poza powyższym, będę sięgał po zewnętrzne źródła finansowania zarówno polskie jak i zagraniczne. Istnieje wiele źródeł, które można podzielić na te o charakterze grantowym, dotacyjnym mające pochodzenie zagraniczne, państwowe, prywatne lub sponsorskie. We współpracy z organizacjami pozarządowymi planuję realizować projekty i starać się o dotacje

miejskie i marszałkowskie. Pracując w Teatrze im. A. Fredry w Gnieźnie zdobyłem doświadczenie w pozyskiwaniu środków zewnętrznych i to doświadczenie wykorzystam dla dobra Teatru Polskiego. W latach 2013–2016 dzięki dotacjom, które pilotowałem, otrzymaliśmy 175 000 zł na działalność merytoryczną i 3 712 000 zł na poprawę infrastruktury. Zewnętrzne środki pochodziły z programów Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego i Instytutu Teatralnego, Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego oraz Unii Europejskiej. Posiadam wystarczającą wiedzę i rozeznanie, aby umiejętnie aplikować o zewnętrzne źródła finansowania. Dodatkowym sposobem na możliwość produkcji dużych przedsięwzięć jest produkowanie premier w formie koprodukcji, która pozwala na obniżenie kosztów ponoszonych przez teatr.

Pragnę podkreślić, że realizacja powyższej koncepcji merytorycznej wymaga stabilnego finansowania w postaci stabilnej dotacji od organizatora. Dlatego chciałbym, aby w przypadku wyboru mojej kandydatury na Dyrektora Teatru Polskiego, Miasto Bydgoszcz rozważyło zwiększenie dotacji w celu zrealizowania i wzbogacenia zaproponowanego przeze mnie programu.

